

РЕШЕНИЕ

№ 7419

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Гражданско дело № 20231110152787 по описа за 2023 година

Производството е по реда на ГПК, част II "Общ исков процес", дял I "Производство пред първата инстанция".

Образувано е по **искова молба вх. № 266012/27.09.2023 г.** на Т. С. Г., ЕГН *****, срещу ....., с която е предявен **отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК** за признаване за установено в отношенията между страните, че не подлежат на принудително изпълнение **поради погасяването им по давност** вземанията по изпълнителен лист от 30.05.2012 г. по ч. гр. д. № 58828/2011 г. по описа на СРС, 47-ми състав, издаден в полза на ....., впоследствие прехвърлени в полза на ..... с Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.05.2015 г., съответно за сумата от **5 094,05 лева** – главница по сключен договор за заем от 07.01.2009 г., ведно със законната лихва за периода от 20.12.2011 г. до пълното погасяване на вземането; сумата от **2 305,77 лева** – възнаградителна лихва за периода 20.04.2009 г. – 20.10.2011 г.; сумата от **1 422,93 лева** – мораторна лихва за периода 20.05.2009 г. – 28.11.2011 г., както и сумата от **276,45 лева** – съдебни разноски.

В исковата молба се излагат фактически твърдения, че по ч. гр. д. № 58828/2011 г. по описа на СРС, ГО, 47 състав, е бил издаден изпълнителен лист срещу Т. С. Г., в полза на ..... ЕАД за процесните вземания. След издаване на изпълнителния лист и преди инициране на изпълнително производство за принудително събиране на вземанията по него, същите били прехвърлени в полза на ответника „..... БГ“ ЕАД. По молба на последния от 19.11.2015 г. било образувано изпълнително дело № 20158410412046 по описа на ЧСИ ..... Твърди се, че в периода 21.04.2017 г. – 29.06.2022 г. по посоченото изпълнително дело не са били предприемани изпълнителни действия, годни да прекъснат погасителната давност, поради което вземанията по издадения изпълнителен лист са погасени поради изтичане на 5-годишна погасителна давност, започнала да тече на 21.04.2017 г. /датата на последното валидно извършено изпълнително действие/ и изтекла към датата на сезиране на съда. Ищецът не оспорва, че в периода 21.04.2017 г. – 29.06.2022 г. са били депозириани молби от вискателя по изпълнителното дело, съдържащи искания за предприемане на изпълнителни действия, но доколкото същите не били съобразени и изпълнени от съдебния изпълнител, счита, че не са годни да прекъснат течението на погасителната давност. Моли се за уважаване на иска и присъждане на сторените разноски.

В отговор на исковата молба, депозиран в срока по чл. 131 ГПК, ответникът оспорва предявения иск като неоснователен. Възразява, че вземанията му не са погасени по давност, тъй като по изпълнителното дело са били регулярно предприемани действия, годни да прекъснат погасителната давност – депозириани са молби, съдържащи искания за предприемане на конкретни

изпълнителни действия от естество да прекъснат давността. Моли за отхвърляне на предявения иск.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

С проекта на доклад, обективиран в Определение № 571/05.01.2024 г., и обявен за окончателен в проведеното на 14.02.2024 г. открито съдебно заседание без възражения на страните, съдът е отделил, на основание чл. 153 ГПК, вр. чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, като **безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства**: 1./ че за вземанията предмет на исковите претенции, в полза на неучастващото по делото лице „БНП .....“ ЕАД е издаден изпълнителен лист от 30.05.2012 г. по ч. гр. д. № 58828/2011 г. по описа на СРС, 47-ми състав; 2./ че вземанията по издадения изпълнителен лист са били прехвърлени от „БНП .....“ ЕАД в полза на ответника „.....“ изпълнително дело № 20158410412046 по описа на ЧСИ .....за събиране на процесните вземания; 4./ че на 21.04.2017 г. по ИД е извършено изпълнително действие, годно да прекъсне течението на погасителната давност – изпратени са заповрни съобщения до различни търговски банки в страната с оглед налагане на заповр върху вземания на ищеца по открити в тях банкови сметки.

По делото е изискано и представено копие от **изпълнително дело № 20128410410198 по описа на ЧСИ Неделчо Митев**. От материалите по него съдът установи следните обстоятелства:

Въз основа на влязла в сила **заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и изпълнителен лист от 30.05.2012 г.**, издадени по ч. гр. д. № 58828/2011 г. по описа на СРС, 47-ми състав, с **молба от 27.07.2012 г.**, „.....“ ЕАД е поискало образуването на изпълнително производство срещу Т. С. Г. пред ЧСИ..... с рег. №на КЧСИ. В молбата се съдържа искане от вискателя за пристъпване към принудително събиране на вземанията по изпълнителния лист. С молбата е възложено на ЧСИ извършването на всички действия по чл. 18 ЗЧСИ.

С **разпореждане от 27.07.2012 г.** ЧСИ ..... е разпоредил образуване на изпълнително дело срещу Т. С. Г. за събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист; връчване на покана за доброволно изпълнение /ПДИ/, уведомяване на НАП за започнатото изпълнение; извършване на справки с оглед установяване имущественото състояние на длъжника; насрочване на опис на движимото имущество на длъжника.

С **разпореждане от 01.08.2012 г.** ЧСИ ..... е разпоредил **налагане на заповр върху вземания на длъжника по банкови сметки в различни търговски банки** в страната. На същата дата – 01.08.2012 г. са изпратени заповрни съобщение до съответните банки /л. 12 – л. 59 от изпълнителното дело/.

До длъжника Т. С. Г. е била изпратена **покана за доброволно изпълнение изх. № 196893/01.08.2012 г.**, връчена на длъжника чрез залепване на уведомление /л. 64 от изпълнителното дело/.

До длъжника Т. С. Г. е била изпратена втора **покана за доброволно изпълнение изх. № 327705/23.11.2012 г.** /л. 67 от изпълнителното дело/.

До длъжника Т. С. Г. е била изпратена трета **покана за доброволно изпълнение изх. № 150068/21.05.2013 г.** /л. 70 от изпълнителното дело/.

С **молба вх. № 132819/20.08.2015 г.** „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД е направило искане по реда на чл. 429 ГПК за конституиране като вискател по изпълнително дело № 20128410410198, в качеството си на цесионер по договор за Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.05.2015 г., сключен с досегашния вискател – „БНП .....“го, потвърждение по чл. 99 ЗЗД и пълномощно в полза на цесионера. По делото не се спори, че ищецът е бил уведомен за извършената цесия, в какъвто смисъл признания се съдържат в сезиращата съда искова молба в контекста на обоснован правен интерес от предявяване на отрицателния установителен иск именно срещу „.....“БГ“ ЕАД.

С **Постановление от 13.11.2015 г.** помощник ЧСИ ..... е конституирала „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, на основание чл. 429, ал. 1 ГПК, като вискател по изпълнително дело № 20128410410198 по описа на ЧСИ ..... и е прекратила производството досежно първоначалния вискател – „.....“ ЕАД.

С **Постановление от 13.11.2015 г.** помощник ЧСИ ..... е прекратила производството по изпълнително дело № 20128410410198 по описа на ЧСИ ....., на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, и е разпоредила вдигане на наложените заповри и възбрани върху имуществото на длъжника.

По делото е изискано и представено копие от **изпълнително дело № 20158410412046 по описа на ЧСИ Неделчо Митев**. От материалите по него съдът установи следните обстоятелства:

Въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и изпълнителен лист от

30.05.2012 г., издадени в полза на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД по ч. гр. д. № 58828/2011 г. по описа на СРС, 47-ми състав, и Договор за прехвърляне на вземания от 15.05.2015 г., **с молба от 12.11.2015 г.** „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД е поискало образуването на изпълнително производство срещу Т. С. Г. пред ЧСИ Неделчо Митев, с рег. № 841 на КЧСИ. В молбата се съдържа искане от взыскателя за пристъпване към принудително събиране на вземанията по изпълнителния лист. С молбата е възложено на ЧСИ извършването на всички действия по чл. 18 ЗЧСИ.

С разпореждане от 19.11.2015 г. ЧСИ ..... е разпоредил образуване на изпълнително дело срещу Т. С. Г. за събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист; връчване на покана за доброволно изпълнение /ПДИ/, уведомяване на НАП за започнатото изпълнение; извършване на справки с оглед установяване имущественото състояние на длъжника; насрочване на опис на движимото имущество на длъжника.

До длъжника Т. С. Г. е била изпратена **покана за доброволно изпълнение изх. № 265073/16.12.2015 г.** /л. 27 от изпълнителното дело/.

На 16.12.2015 г. са изпратени **искания за справки** до различни търговски банки в страната /л. 17 – л. 26 от изпълнителното дело/ за предоставяне на информация относно открити при тях на името на Т. С. Г. **банкови сметки**.

С разпореждане от 21.04.2017 г. ЧСИ ..... е разпоредил **налагане на запор върху вземания на длъжника по банкови сметки в различни търговски банки в страната**. На същата дата – 21.04.2017 г. е изпратено запорно съобщение до „Първа инвестиционна банка“ АД /л. 36 от изпълнителното дело/.

На 21.04.2017 г. до длъжника Т. С. Г. е била изпратена нова покана за доброволно изпълнение /л. 37 от изпълнителното дело/.

По изпълнителното дело е постъпила **молба от взыскателя от 01.08.2017 г.** /л. 41/, в която се съдържа **искане за налагане на запор върху вземанията на длъжника по банкови сметки**, открити при „..... ЕАД, както и извършване на справки в електронния регистър на БНБ за други банкови сметки и при наличие на такива – **за налагане на запор върху вземанията по тях**.

По изпълнителното дело са депозирани **молби от взыскателя с входящи номера от 23.08.2018 г. /л. 43/, 29.07.2019 г. /л. 44/, 30.06.2020 г. /л. 46/, 01.07.2021 г. /л. 47/, 22.06.2022 г. /л. 53/, 17.02.2023 г. /л. 54/**, в които се съдържат **искания за извършване на справки в електронния регистър на БНБ за банкови сметки на длъжника и за налагане на запор върху вземанията по установените такива**.

С разпореждания от 19.07.2021 г. и 20.09.2023 г. ЧСИ .... е насрочил опис на движимите вещи на длъжника, като по ИД липсват данни за реалното извършване на опис.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

В предмета на делото е включен отрицателен установителен иск за установяване в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответното дружество процесните суми, за които е бил издаден изпълнителен лист от 30.05.2012 г. по ч. гр. д. № 58828/2011 г. по описа на СРС, ГО, 47-ми състав, в полза на „БНП .....“ ЕАД, вземанията по който са били прехвърлени в полза на ответника ..... БГ“ ЕАД – взыскател по изпълнително дело № № 20158410412046 по описа на ЧСИ ..... **поради погасяването им по давност**.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнително основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Следователно, в съответствие с императивните изисквания на процесуалния закон, на изследване подлежат **само онези факти**, които са **настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист**, по силата на който е образувано изпълнително производство.

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването □ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е било подадено в срок, какъвто е и разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен срок, заповедта за изпълнение влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е и трайната и

непротиворечива съдебна практика на ВКС – напр. Определение № 480/9.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, IV ГО. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможността да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на ИЛ въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който е била предвидена възможност за предявяване искове – чл. 252 ГПК (отм.), чл. 254 ГПК (отм.), чл. 255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

Въпреки съществуващите сходства между уредбата на несъдебните изпълнителни основания по ГПК (отм.) и на заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо поставянето на знак за равенство помежду им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.).

Съгласно т. 14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и поради това заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, ако е бил спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист съгласно разпоредбата на чл. 416 ГПК.

По изложените съображения съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК, респ. приложима в процесната хипотеза е установената в чл. 117, ал. 2 ГПК петгодишна погасителна давност.

Съдът, като съобрази изявленията на ищеца в сезиращата го искова молба и в последваща молба вх. № 42400/09.02.2024 г., приема, че същият не оспорва факта, че в периода от издаване на процесния изпълнителен лист – 30.05.2012 г., до 21.04.2017 г. /датата на посоченото от самия ищец последно валидно изпълнително действие, извършено по изпълнително дело № 20158410412046 по описа на ЧСИ Неделчо Митев, годно да прекъсне погасителната давност досежно спорните вземания – налагане на заповест върху вземания по банкови сметки/, са извършвани валидни изпълнителни действия, които са възпрепятствали изтичането на приложимата в разглеждания случай петгодишна погасителна давност досежно вземанията по изпълнителен лист от 30.05.2012 г. по ч. гр. д. № 58828/2011 г. по описа на СРС, 47-ми състав. Това обстоятелство се установява и при задълбочен и прецизен анализ на събраните по делото писмени доказателства, съдържащи се в приложените материали по ИД № 20128410410198 по описа на ЧСИ ..... и ИД № 20158410412046 по описа на ЧСИ ..... В тази насока и за пълнота следва да се посочи, че видно от материалите по ИД № 20128410410198 е, че макар формално /доколкото актът на ЧСИ има декларативен, а не конститутивен характер/ то да е било прекратено с постановление на съдебния изпълнител по реда на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК от **13.11.2015 г.**, в периода 01.08.2012 г. – 01.08.2014 г. по него не се установяват валидно извършени изпълнителни действия, поради което предпоставки за перемиране на делото са били налице още към момента на изтичането на този двугодишен период. Следователно първото по ред изпълнително производство, инициирано срещу ищеца за принудително събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист, е било прекратено по силата на закона преди постановяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, респ. при действието на задължителните за съдилищата постановления на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд (ППВС). По аргумент от последното съдът формира извод, че до прекратяване на изпълнителното дело на 02.08.2014 г. давност не е текла, като новата петгодишна погасителна давност за процесните вземания е започнала да тече именно от посочената дата. С проекта на доклад, обявен за окончателен без възражения на страните, съдът е отделил като безспорно между тях и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че на **21.04.2017 г.** по изпълнително дело № 20158410412046 по описа на ЧСИ ..... е било извършено изпълнително действие, годно да прекъсне течението на погасителната давност – изпратени са заповрни съобщения до различни търговски банки в страната с оглед налагане на заповест върху вземания на ищеца по открити в тях банкови сметки. Следователно, считано от датата на перемиране на ИД № 20128410410198 по описа на ЧСИ ..... до 21.04.2017 г. не е изтекла приложимата петгодишна давност, която е прекъсната с наложения на 21.04.2017 заповест върху вземания на длъжника по банкови сметки, от която е започнала да тече и

нова давност.

С оглед горното и предвид конкретно наведените фактически твърдения в исковата молба, спорен между страните е въпросът извършвани ли са в периода 21.04.2017 г. – 27.09.2023 г. /датата на подаване на исковата молба/ валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат петгодишната погасителна давност досежно процесните вземания.

Съгласно предвиденото в чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е било предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ/, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висиящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, по силата на закона, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за неговото прекратяване, тъй като актът има единствено декларативен, но не и конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

С Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, е обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд (ППВС). Според даденото с ППВС № 3/1980 г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от цитираното ТР е дадено противоположно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко едно действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не спира. С Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV ГО, Решение № 51/21.02.2019 г. по гр. дело № 2917/2018 г. по описа на ВКС, IV ГО, и др., е прието, че прилагането на даденото с посоченото ТР тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяване по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на ТР, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към този момент ППВС. Поради това даденото с отмененото ППВС и ТР тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на ППВС, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за период преди отмяната на тълкувателния акт, като новото ТР ще се прилага от този момент за бъдеще. С оглед на това, извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висиящите към този момент изпълнителни производства, но не и за тези, които са приключили преди това. Настоящият състав споделя практиката на ВКС, обективирана в горепосочените съдебни решения.

В контекста на гореизложеното съдът приема, че процесните вземания **не са погасени по давност** поради следното:

Както се посочи по-горе, въз основа на процесния изпълнителен лист от 30.05.2012 г. и за принудително събиране на вземанията по него е образувано ИД № 20158410412046 по описа на ЧСИ ....., с рег. № 841 на КЧСИ.

След извършен съвкупен анализ на доказателствата по делото съдът установи, че в рамките на ИД № 20158410412046 по описа на ЧСИ ..... на КЧСИ, регулярно са били поискани от вискателя и предприемани от съдебния изпълнител изпълнителни действия, препятствали изтичането на петгодишната погасителна давност, както следва: 1./ с разпореждане от **21.04.2017 г.** ЧСИ ..... е разпоредил **налагане на заповед за вземания на длъжника по банкови**

сметки в различни търговски банки в страната; 2./ по изпълнителното дело са депозирани молби от вискателя с входящи номера от **04.09.2017 г. /л. 41/, 23.08.2018 г. /л. 43/, 29.07.2019 г. /л. 44/, 30.06.2020 г. /л. 46/, 01.07.2021 г. /л. 47/, 22.06.2022 г. /л. 53/, 17.02.2023 г. /л. 54/**, в които се съдържат **искания** за извършване на справки в електронния регистър на БНБ за банкови сметки на длъжника и **за налагане на заповор върху вземанията** по установените такива. С всяко едно от посочените действия погасителната давност досежно процесните вземания е била прекъсната. Това е така, тъй като съгласно приетото в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи; вискателят има задължение със свои действия да поддържа висящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности, което и в разглеждания случай е било сторено от вискателя, който е проявил процесуална активност и настойчивост в поведението си, насочено към поддържане висящността на изпълнителния процес и намерението си да събере принудително вземанията по изпълнителния лист от 30.05.2012 г., като с всяка една от молбите си от 04.09.2017 г., 23.08.2018 г., 29.07.2019 г., 30.06.2020 г., 01.07.2021 г., 22.06.2022 г. и 17.02.2023 г. е поискал ЧСИ да извърши по отношение на длъжника налагане на заповор върху вземания по банкови сметки – по този начин той е посочил конкретен изпълнителен способ (заповор върху банковите сметки на длъжника – арг. чл. 426, ал. 2, изр. 1 ГПК). В този смисъл, своевременно вискателят е поискал от съдебния изпълнител да се извършат конкретни изпълнителни действия, поради което той не е бездействал, а напротив – активно е упражнявал придобитите чрез цесия материални права, представляващи изпълняемо право по процесното изпълнително дело. От друга страна, за прекъсване на давността е ирелевантно дали съдебният изпълнител е извършил поисканото изпълнително действие, респ. дали то обективно е могло да бъде осъществено. Неговото бездействие (неизвършване на изпълнителните действия, които изграждат изпълнителния способ) не може да обуслови изтичането на погасителната давност при своевременно предприемане на активни действия по изпълнението от страна на вискателя. В този смисъл са както тълкувателните разяснения, дадени по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, така и формираната впоследствие практика на ВКС с Решение № 37/24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV ГО, Решение № 50002/4.04.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1226/2022 г., IV г. о., ГК; Решение № 127/12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК и пр.

При горните мотиви съдът формира извод, че в спорния период 21.04.2017 г. – 27.09.2023 г. **не се установява изтичането на период с продължителност от 5 години**, в който да не са били поискани или предприети от съдебния изпълнител, в изпълнение на изричното му възлагане по реда на чл. 18 ЗЧСИ, изпълнителни действия, които да са от естество да препятстват изтичането на приложимата погасителна давност – видно от материалите по изпълнителното дело такива са били регулярно поисквани и/или извършвани през 2017, 2018 г., 2019 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г., 2023 г. Предвид осъществяването на горепосочените изпълнителни действия съдът приема, че считано от 21.04.2017 г. до датата на сезиране на съда – 27.09.2023 г. не е изтекла предвидената в закона петгодишна погасителна давност, тъй като същата е била многократно прекъсвана в посочения период. Поради това съдът намира иска с правно основание чл. 439 ГПК за неоснователен.

Относно разноските

При този изход на делото право на разносики имат ответника по делото. В полза на последния следва да се присъди сумата от 100,00 лева – юрисконсултско възнаграждение, определено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25 Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Т. С. Г., ЕГН *******, с адрес: гр. ...., срещу „.....“ със седалище и адрес на управление: гр. .... **отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК** за признаване за установено в отношенията между страните, че не подлежат на принудително изпълнение **поради погасяването им по давност** вземанията по изпълнителен лист от 30.05.2012 г. по ч. гр. д. № 58828/2011 г. по описа на СРС, 47-ми състав, издаден в полза на „БНП .....“ ЕАД, впоследствие прехвърлени в полза на „.....“ БГ“ ЕАД с Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.05.2015 г., съответно за сумата от **5 094,05 лева** – главница по сключен договор за заем от 07.01.2009 г., ведно със законната лихва за периода от 20.12.2011 г. до пълното погасяване на вземането; сумата от **2 305,77 лева** – възнаградителна лихва за периода 20.04.2009 г. – 20.10.2011 г.; сумата от **1 422,93 лева** – мораторна лихва за периода 20.05.2009 г. – 28.11.2011 г., както и сумата от **276,45 лева** – съдебни

разноски.

ОСЪЖДА Т. С. Г., ЕГН ***** , с адрес: гр. ...., да заплати на „....., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-ит ..... „....., на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК, сумата в размер на **100,00 лева** – разноски за юрисконсултско възнаграждение в производството по гр. д. № 52787/2023 г. на СРС, 29 състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____